

Arrest

nr. 249 500 van 22 februari 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 12 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing t.a.v. M.M., G.A., eerste verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben. U werd op X 1968 geboren in X in Ilopango in San Salvador. U studeerde tot het derde jaar van de middelbare school. Nadien deed u verschillende jobs. U werkte als keukenhulp, parkeerde wagens en leverde auto-onderdelen. U bent sinds 2013 samen met E. G. E. R. (O.V. X). Jullie huurden eerst samen een kamer in Barrio Centenario. In 2016 verhuisden jullie naar Colonia Escalon in San Salvador.

U startte in 2016 een kledingwinkel met de naam M. P.. U verkocht de kledij eerst via een online applicatie en nadien via facebook. U huurde vanaf 15 januari 2018 ook een winkelruimte in een klein winkelcentrum genaamd Plaza Concepcion, gelegen in Santa Tecla in het departement La Libertad.

Op 17 november 2018 kwamen er twee bendeleden van de Mara Salvatrucha naar de kledingwinkel. Ze eisten dat jullie hen vanaf dan \$100 per maand renta zouden betalen. Ze bedreigden jullie met een vuurwapen. Nadat ze vertrokken, besloten jullie de fysieke winkel te sluiten. Jullie keerden terug naar huis en u keerde enkel nog terug met een buurman om de inboedel op te halen.

U verkocht nog steeds kledij via Facebook, alsook een paar keer per week in een park en één keer per week in een sportclub. Op 2 februari 2019 vertrok u 's morgens samen met E. om haar naar haar werk te brengen. Er was een briefje onder de deur geschoven waarop stond dat de bende omdat jullie niet hadden betaald, nu \$100 per week wilde in plaats van per maand.

Jullie bleven thuis. De dag nadien, op 3 februari 2019, gingen jullie naar de zus van E. in Talnique in het departement La Libertad. Jullie lieten \$100 achter voor de bende. Jullie hoopten jullie in Talnique te kunnen vestigen en verder te kunnen gaan met de online verkoop van kledij. De buurvrouw van uw schoonzus kwam echter langs en zei dat ze bendeleden uw nummerplaat had zien bestuderen en telefoneren naar iemand. Jullie kregen angst dat de bende uw bewegingen controleerde.

De dag nadien, op 4 februari 2019, vertrokken jullie naar de ouders van E. in El Refugio, in het departement Ahuachapan. Jullie hoopten nog steeds jullie op termijn in Talnique te kunnen vestigen en verder te kunnen gaan met de kledingverkoop. Op 7 februari 2019 deden jullie aangifte bij de politie. Ze raadden jullie aan het land te verlaten.

U verliet El Salvador op 18 maart 2019 en kwam op 19 maart 2019 in België aan. U deed op 26 maart 2019 een verzoek tot internationale bescherming.

U vreest bij terugkeer naar El Salvador gedood te worden door de Mara Salvatrucha omdat u geen renta aan hen betaalde.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: uw paspoort (origineel), foto's van uw winkel in het winkelcentrum (originelen), printscreens van de online winkel (kopies), een afpersingsbrief van de Mara Salvatrucha (kopie), een politieklacht (kopie), en nieuwsberichten over de veiligheidssituatie in Colonia Escalon, Talnique en Ahuachapan (kopies).

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. Het feit dat u in El Salvador werd afgeperst omdat u een kledinghandel uitbaatte, leidt er immers in uw geval niet toe dat er voor u kan besloten worden tot een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

*Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om*

internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de **reden** van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u wegens uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke overtuiging gevisieerd werd door de Mara Salvatrucha. U verklaart namelijk dat het bendelid bij de eerste afpersingspoging zei dat "in deze plaza iedereen renta betaalt" (notities persoonlijk onderhoud 19/13903, p. 13), wat erop wijst dat de afpersing puur ingegeven was door het feit dat u een handelszaak had. U heeft naast de problemen van afpersing geen andere problemen gekend in El Salvador. Ook uw familie kende nooit problemen (notities persoonlijk onderhoud 19/13903, p. 12). Uw partner kende evenmin problemen in El Salvador. Haar familie kende ook nooit problemen. Haar vader werd omwille van zijn werk als pastoor ook nooit aangesproken door een bende (notities persoonlijk onderhoud 19/13902, p. 7, 9). Er moet bijgevolg worden geconcludeerd dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbracht die erop zouden wijzen dat u omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie zou zijn vervolgd of bij terugkeer omwille van deze criteria zou worden vervolgd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Er dient echter te worden vastgesteld dat u, nadat de bende op 2 februari 2019 een tweede keer renta van u eiste, de renta betaalde en meteen uw woning verliet en uw zaak stopzette. U verbleef nog tot 18 maart 2019 in El Salvador en kende er geen problemen meer. U maakt niet aannemelijk dat u, sinds u uw wijk verliet en geen kledingzaak meer uitbaat, geweld van de Mara Salvatrucha dient te vrezen. U werd bij het eerste contact met de bendeleden bedreigd, maar toen u de winkel sloot en het afpersingsgeld niet betaalde voerde de bende hun bedreiging niet uit. Ze persten u wel een tweede keer af, maar u betaalde dit afpersingsgeld, stopte met de verkoop van kledij en vertrok uit uw huis. Met andere woorden, het motief voor afpersing in uw geval, met name het voeren van een zaak, is weggefallen. U bent na het volledig stopzetten van uw handelsactiviteiten ook niet meer gecontacteerd door de bende, hoewel ze dit eventueel wel hadden kunnen doen via de facebookpagina waarop u uw online handel dreef, en via dewelke u denkt dat ze u na de eerste afpersing opnieuw hadden opgespoord (notities persoonlijk onderhoud 19/13903, p. 15).

Dat u zich zelf niet meer echt aan problemen verwachtte na de tweede afpersing, blijkt uit het feit dat u zelf van plan was op een andere plaats in El Salvador te wonen en verder te werken, tot de politie u aanraade het land te verlaten. U had namelijk een huurwoning en dacht dat u door van woonplaats te veranderen, het probleem kon oplossen (notities persoonlijk onderhoud 19/13903, p. 11). U wilde dit eerst in Talnique doen. U wilde er opnieuw beginnen (notities persoonlijk onderhoud 19/13903, p. 10), een kamer huren en discreet terug uw zaak opstarten zodat de bende u niet kon terugvinden (notities persoonlijk onderhoud 19/13903, p. 10). U diende ook pas klacht in op 7 februari 2019, vijf dagen na de tweede afpersingspoging, omdat u ervan uitging dat u niets kon overkomen zolang u van plaats tot plaats ging (notities persoonlijk onderhoud 19/13903, p. 20). Uw partner verklaart hierover ook dat jullie klacht indienden bij de politie omdat jullie hoopten dat ze iets konden doen zodat jullie terug konden keren naar Talnique en er wonen en werken (notities persoonlijk onderhoud 19/13902, p. 7). Uit uw

verklaringen blijkt dat u na de twee afpersingspogingen nog steeds de intentie had om in El Salvador te wonen en werken en dat de aanzet tot uw vertrek uit het land de raadgeving van de politie om het land te verlaten was. Uzelf was ondanks de twee afpersing wel van plan om in El Salvador te blijven.

Uit uw verklaringen en documenten blijkt inderdaad dat u veilig in El Salvador kan verblijven, zowel in Talnique bij uw schoonzus als in Ahuachapan bij uw schoonouders.

Betreffende een mogelijk verblijf in Talnique, haalt u wel aan dat uw auto werd gecheckt door bendeleden toen u bij uw schoonzus aankwam in Talnique op 3 februari 2019. Uit uw verklaringen blijkt echter dat het waarschijnlijk om een routinecontrole ging die bendeleden doen wanneer er iemand nieuw hun wijk binnenkomt. Het enige wat er immers plaatsvond, was dat bendeleden naar de nummerplaten keken en met hun GSM aan het bellen waren. U verklaart zelf dat jullie opvielen omdat jullie niet van de buurt waren, en dat ze moeten checken of u niet van een andere bende bent. Gevraagd of er een verband is tussen de afpersingsbrief en het checken van de auto de dag nadien verklaart u te denken van wel, maar u reikt geen concrete elementen aan die dit staven. U herhaalt enkel dat ze uw auto niet kenden en moesten bevestiging hebben over wie het ging. U vreesde wel dat de bendeleden die de nummerplaat checkten zouden beseffen dat het om u ging, die geweigerd had renta te betalen voor zijn kledingwinkel (notities persoonlijk onderhoud 1913903, p. 18-19), maar levert geen concrete elementen aan dat dit werkelijk het geval was. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dus dat de check van uw auto door bendeleden in Talnique waarschijnlijk om een routinecontrole ging. Het blijkt niet dat de bendeleden in Talnique u viseerden omdat u iemand was die renta had weigeren te betalen. Dat u vreesde dat bendeleden op basis van uw nummerplaat u zouden kunnen identificeren als iemand die weigerde renta te betalen lijkt bovendien straf, aangezien er een toch aanzienlijke afstand ligt tussen uw woning en de woning van uw schoonzus, met name 40 minuten rijden (notities persoonlijk onderhoud, p. 19). Het lijkt niet waarschijnlijk dat de bendeleden van Mara Salvatrucha in Talnique banden zouden hebben met de bendeleden die naar uw woonplaats kwamen of naar uw kledingwinkel. Na het incident met de nummerplaat waren er tot uw vertrek uit El Salvador geen aanwijzingen meer dat de bendes u of uw partner zochten (notities persoonlijk onderhoud 19/13902, p. 9).

Bovendien blijkt uit uw verklaringen en de aangifte bij de politie dat u zelfs na uw vertrek uit Talnique, ingegeven door angst voor de bendeleden die uw auto controleerden, toch nog steeds van plan was om zich daar te vestigen en uw woning er opnieuw op te starten. U diende klacht in de bij de politie op 7 februari 2019, dus vier dagen na uw vertrek uit Talnique en toen u al bij uw schoonfamilie in Ahuachapan verbleef, maar gaf nog toch het adres in Talnique op bij de politie. U verklaart hierover dat het plan was om een huis te huren of te kopen, en de winkel opnieuw te starten in Talnique. Ermee geconfronteerd dat dit vreemd is, omdat u verklaart uit angst voor de bende bij uw zus te zijn vertrokken, zegt u nooit te hebben gedacht zich werkelijk te vestigen in Ahuachapan en dat u wel van plan was om terug te keren naar uw schoonzus. U had wel angst en was paranoïde door de check van uw nummerplaat maar u wou uw kledingzaak er opnieuw vestigen, omdat het dichterbij San Salvador was dan Ahuachapan (notities persoonlijk onderhoud 1913903, p. 21). Uit het geheel aan uw verklaringen blijkt dus dat u zelf steeds de intentie had om terug te keren naar Talnique, zelfs na het incident met de nummerplaat. U wou er zelfs uw kledingzaak, die de aanleiding vormde tot de afpersing, herstarten. Uw verklaringen geven bijgevolg aan dat u bij terugkeer naar El Salvador veilig in Talnique kan verblijven.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u tot uw vertrek uit El Salvador nog meer dan een maand probleemloos in Ahuachapan verbleef. U verliet Talnique voor Ahuachapan omdat het een verder gelegen gebied is waarvan u dacht dat u er veilig ging zijn (notities persoonlijk onderhoud 19/13903, p. 10). Het is een dunbevolkte zone waarvan u niet weet welke bende er actief is, wel dat deze bende in de meer hoger gelegen delen verborgen activiteiten doet (notities persoonlijk onderhoud 19/13903, p. 21). U verliet het huis, dat heel groot is, niet tijdens uw periode in Ahuachapan en kende er geen problemen (notities persoonlijk onderhoud 19/13903, p. 11). Uw partner verklaart dat jullie in Ahuachapan wel bang waren dat de bende jullie er kon vinden, omdat de huizen er ver uit elkaar liggen en de bendes erg gestructureerd zijn en gemakkelijk iemand kunnen terugvinden. Dit lijkt echter weinig waarschijnlijk, aangezien ze zelf toegeeft dat er geen permanente bendeaanwezigheid is in de woonplaats van haar ouders. Er komen enkel regelmatig bendeleden de zone binnen om mensen te overvallen en bestelen (notities persoonlijk onderhoud 19/13902, p. 9). Uit de verklaringen van uzelf en uw partner blijkt dat er in Ahuachapan geen gestructureerde bendeaanwezigheid is en dat jullie daar veilig konden verblijven. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat jullie bij terugkeer naar El Salvador niet opnieuw in veiligheid in Ahuachapan zouden kunnen verblijven.

Uw familie en de familie van uw partner kenden geen problemen sinds jullie vertrek uit El Salvador (notities persoonlijk onderhoud 1913903, p. 6, notities persoonlijk onderhoud 1913902, p. 5), hetgeen bevestigt dat er geen benadeelden naar jullie op zoek zijn in Talnique of Ahuachapan. U verklaart op het einde van het persoonlijk onderhoud dat u nergens hebt om naar toe te gaan, ook niet bij uw schoonouders of schoonzus (notities persoonlijk onderhoud 19/13903, p. 23), maar hebt dit op geen enkel moment tijdens het gehoor gestaafd met concrete argumenten.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien niet dat u, indien u bij terugkeer toch opnieuw zou geconfronteerd worden met een poging tot afpersing, problemen zou kennen indien u het afpersingsgeld zou betalen. Jullie halen in verband hiermee aan dat ze soms meer vragen, dat de benadeelden soms gedrogeerd zijn en soms iemand vermoorden (notities persoonlijk onderhoud 19/13903, p. 14, notities persoonlijk onderhoud 19/13902, p. 9). In verband met de mogelijkheid tot geweld indien u afpersingsgeld zou betalen aan benadeelden, dient er opgemerkt te worden dat het hier om een hypothetische vrees gaat die u niet concretiseert. Betreffende de mogelijke verhoging van het afpersingsgeld, merkt het CGVS op dat u tussen de \$800 en \$1000 per maand verdiende met de kledingwinkel (notities persoonlijk onderhoud 19/13903, p. 7). Uw partner werkte halftijds in een callcenter (notities persoonlijk onderhoud 19/13902, p. 5), wat nog extra inkomsten binnenbracht. Jullie vroegen in oktober 2018 een paspoort aan omdat jullie reisplannen hadden voor een vakantie in december 2018 naar Honduras of Cancun (notities persoonlijk onderhoud 19/13903, p. 21-22), wat erop duidt dat jullie over middelen beschikten. Dat jullie deze plannen onder andere om financiële redenen annuleerden (notities persoonlijk onderhoud 19/13903, p. 21) lijkt weinig waarschijnlijk, aangezien jullie in staat waren om zelf de vliegtickets naar België te betalen met geld van de winkel, het werk van uw partner en spaargeld (notities persoonlijk onderhoud 19/13903, p. 9). Uit voorgaande blijkt niet dat u en uw partner zich in een precaire economische situatie bevinden die zou kunnen leiden tot de onmogelijkheid om het afpersingsgeld te betalen. Evenmin blijkt dat, indien u afpersingsgeld zou moeten betalen, u in een situatie van extreme armoede zou belanden waardoor u onmogelijk zou kunnen voorzien in uw elementaire behoeften van voeding, hygiëne en huisvesting. Er moet dan ook worden vastgesteld dat u op basis van de mogelijke afpersing geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als uitbater van een kledingwinkel op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. U toont immers niet aan dat het waarschijnlijk is dat u bij terugkeer naar El Salvador een probleem zou kennen omdat u in het verleden een kledingwinkel uitbaatte.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

*Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de*

voorbij jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort kan enkel uw nationaliteit, herkomst en reisweg staven, elementen die hier niet ter discussie staan. Het visitekaartje van de winkel, de foto's van de winkel en de printscreens van de winkel tonen enkel aan dat u een kledingwinkel uitbaatte. Dit wordt in deze beslissing niet betwist. De afpersingsbrief staat enkel dat u omwille van uw commerciële activiteiten werd afgeperst, een feit dat evenmin in deze beslissing in vraag wordt gesteld. De nieuwsberichten bevatten algemene informatie over de veiligheidssituatie in de verschillende plaatsen waar u hebt verbleven in El Salvador, maar hebben geen betrekking op uzelf of uw problemen.

C.Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet...”

De beslissing t.a.v. E.R., E.G, tweede verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben. U werd op 7 november 1993 geboren in Canton Salitrero Aticisaya in Ahuachapan. Omwille van de functie van uw vader als evangelisch pastoor verhuisden jullie meerdere keren tijdens uw jeugd. U studeerde af van de middelbare school en verhuisde nadien naar San Salvador, waar u bij een tante woonde. U werkte als babysit. Nadien begon u te werken als vertegenwoordiger van de klantendienst in een callcenter. U bent sinds 2013 samen met G. A. M. M. (O.V. 8.815.826). Jullie huurden eerst samen een kamer in Barrio Centenario. In 2016 verhuisden jullie naar Colonia Escalon in San Salvador.

Uw partner startte in 2016 een kledingwinkel met de naam M. P.. U verkocht de kledij eerst via een online applicatie en nadien via facebook. Hij huurde vanaf 15 januari 2018 ook een winkelruimte in een klein winkelcentrum genaamd Plaza Concepcion, gelegen in Santa Tecla in het departement La Libertad. U werkte ook in deze winkel, terwijl u halftijds nog verderwerkte in het callcenter.

Op 17 november 2018 kwamen er twee bendeleden van de Mara Salvatrucha naar de kledingwinkel. Ze eisten dat jullie hen vanaf dan \$100 per maand renta zouden betalen. Ze bedreigden jullie met een vuurwapen. Nadat ze vertrokken, besloten de fysieke winkel te sluiten. Jullie keerden terug naar huis. Uw partner keerde enkel nog terug met een buurman om de inboedel op te halen.

Jullie verkochten nog steeds kledij via Facebook. Op 2 februari 2019 vertrok u 's morgens samen met uw partner om naar het werk te gaan. Er was een briefje onder de deur geschoven waarop stond dat de bende omdat jullie niet hadden betaald nu \$100 per week wilde in plaats van per maand. Jullie bleven thuis.

De dag nadien, op 3 februari 2019, gingen jullie naar uw zus in Talnique in het departement La Libertad. Jullie lieten \$100 achter voor de bende. Jullie hoopten jullie in Talnique te kunnen vestigen en verder te kunnen gaan met de online verkoop van kledij. De buurvrouw van uw zus kwam echter langs en zei dat ze bendeleden uw nummerplaat had zien bestuderen en telefoneren naar iemand. Jullie kregen angst dat de bende uw bewegingen controleerde.

De dag nadien, op 4 februari 2019, vertrokken jullie naar uw ouders in El Refugio, in het departement Ahuachapan.

Jullie hoopten nog steeds jullie op termijn in Talnique te kunnen vestigen en verder te kunnen gaan met de kledingverkoop. Op 7 februari 2019 deden jullie aangifte bij de politie. Ze raadden jullie aan het land te verlaten.

U verliet El Salvador op 18 maart 2019 en kwam op 19 maart 2019 in België aan. U deed op 26 maart 2019 een verzoek tot internationale bescherming.

U vreest bij terugkeer naar El Salvador gedood te worden door de Mara Salvatrucha omdat u geen renta aan hen betaalde.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: uw paspoort (origineel), foto's van de winkel in het winkelcentrum (originelen), printscreens van de online winkel (kopies), een afpersingsbrief van de Mara Salvatrucha (kopie), een politieklacht (kopie), en nieuwsberichten over de veiligheidssituatie in Colonia Escalon, Talnique en Ahuachapan (kopies).

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich niet baseert op andere asielmotieven als deze aangehaald door uw vriend G. A. M. M. (O.V. 8.815.826; CGVS 19/13903). Betreffende het verzoek om internationale bescherming van uw partner werd er echter beslist dat de door jullie aangehaalde feiten niet aan de grondslag kunnen liggen van een erkenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Daarom kunnen deze asielmotieven ook in uw verzoek om internationale bescherming geen aanleiding vormen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet."

De beslissing van uw vriend luidt als volgt: (...) (idem motivering beslissing eerste verzoeker).

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers twee afzonderlijke beroepen hebben ingesteld met respectievelijk rolnummers 249 821 en 249 809 en dat het verzoekschrift betreffende rolnummer 249 809 integraal verwijst naar het beroep met rolnummer 249 821. Het al dan niet samenvoegen van zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. nr. 193.526). Gelet op het feit dat de verzoekschriften in beide zaken beroepen identiek zijn en de tweede verzoekster zich wat haar vluchtmotieven betreft, volledig baseert op de vluchtmotieven van eerste verzoeker, oordeelt de Raad dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om de twee vorderingen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten. Het komt dan ook gepast voor om de twee vorderingen samen te voegen.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een eerste en enig middel voert eerste verzoekende partij de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Zij voert aan dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert, dat zij uitgebreid heeft verteld over de bedreigingen en afpersingen door bendeleden (en citeert p. 8 van de notities van het persoonlijk onderhoud CGVS) en dat het feit dat de daden van bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn niet betekent dat zij niet gewelddadig tewerk gaan en dat het leven van verzoekende partij niet in gevaar zou zijn. Zij ontwikkelt het middel verder als volgt.

"Verwerende partij betwist de problemen van verzoekende partij met de bende MS niet, maar stelt dat zij hen niet meer hoeft te vrezen omdat zij geen problemen meer zouden hebben gekend nadat zij verhuisden naar een andere wijk: "... (bestreden beslissing).

Nochtans legde verzoekende partij uit dat zij ook na het verhuizen naar een andere wijk in de gaten gehouden werden, dat hun nummerplaat nagekeken werd na de bendeleden en zij aldus op de hoogte waren wie verzoekende partij was."..." (p.18 CGVS). Had verzoekende partij dan in El Salvador moeten

blijven in de hoop dat de bende haar met rust zou laten of zou verwerende partij haar enkel maar geloven als het al te laat was en de bende zijn bedreigingen uitvoerde. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende: "... (bestreden beslissing). Verzoekende partij was initieel inderdaad niet van plan om haar land te verlaten. Zij had het er goed, haar familie en vrienden woonden er en zij had het economisch goed."... (p. 11 CGVS). *Zij had dan ook geen enkel sociaal economische reden om haar land te verlaten. Zij hoopten dat het sluiten van hun zaak zou betekenen dat de bende hen met rust zou laten: "... (p. 9 CGVS). Niets bleek echter minder waar: "... (p. 10 CGVS). Echter, als zelfs de politie hen vlakaf zegt dat zij hen niet zullen kunnen beschermen en hen adviseert om het land te verlaten, dan hadden verzoekende partijen geen enkele keuze meer en beseften zij dat zij op geen enkel ogenblik veilig zouden zijn, ongeacht waar in El Salvador."...* (p. 11 CGVS). *Verwerende partij gaat aldus erg kort door de bocht door te stellen dat verzoekende partijen initieel niet wilden vluchten uit El Salvador en dat dat aldus moest betekenen dat hun leven niet in gevaar was. Het is onbegrijpelijk hoe verwerende partij kan stellen dat het niet zou zijn bewezen dat het leven van verzoekende partij en haar echtgenoot in gevaar zou zijn indien zij terug zou keren naar El Salvador. Het is duidelijk dat verwerende partij de werking van de bendes in El Salvador niet kent. Verzoekende partij en haar echtgenote werden bedreigd met de dood. Zij kon geen kant meer op. Zij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor haar leven bij terugkeer naar El Salvador. Uit de motivering van verwerende partij blijkt dan ook hoe onredelijk en onvoorzichtig verwerende partij te werk is gegaan bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. Verzoekende partij meent dan ook dat zij weldegelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus."*

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt eerste verzoekende partij dat verwerende partij niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is maar toch meent zij dat verzoekende partij niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stelt niet te begrijpen hoe verwerende partij na haar motivering over de situatie in El Salvador kan stellen dat zij kan terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven. Zij werpt op dat het rapport waarop verwerende partij zich baseert achterhaald is en dat anno 2020 de (humanitaire) situatie in El Salvador ontspoord is. Het land wordt gerund door bendes en wordt gezien als één van de gevaarlijkste landen ter wereld. Zij citeren vervolgens een artikel uit The Guardian (<https://www.theguardian.com/world/2019/nov/22/el-salvador-a-nation-held-hostage-a-photo-essay>) en Foreign Policy (<https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-msl-3-nation-held-hostagephotography/>) van november 2019. Zij stelt verder dat met de huidige coronacrisis de situatie helemaal dreigt te ontsporen en dat zij geconfronteerd zullen worden met bendes die hen afpersen, geen werk zullen hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte.

Zij stelt dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft en dat dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken dan ook op kennelijke wijze het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schendt.

Zij vraagt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en haar de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigd moet worden en teruggestuurd moet worden naar het CGVS voor verder en grondig onderzoek.

Het verzoekschrift ingediend namens tweede verzoekende partij herneemt integraal het verzoekschrift ingediend door eerste verzoekende partij.

3.2. Verzoekers voegen aan hun verzoekschriften de respectievelijke bestreden beslissingen en het bewijs pro deo rechtsbijstand toe.

4. Nieuwe elementen

4.1. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 4 februari 2021 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht: COI Focus "El Salvador: Situation Sécuritaire" van 12 oktober 2020 (hyperlink) en COI Focus: "El Salvador: Retour au pays des ressortissants" van 17 december 2020 (hyperlink).

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

6.2. Na grondige analyse van verzoekers' verklaringen, de door hen neergelegde documenten, het verzoekschrift, de aanvullende nota van verwerende partij en de opmerkingen van beide partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot de vaststelling dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken.

Uit hun verklaringen blijkt dat verzoekers kledij verkochten sinds 2016 met een app en via facebook (notities PO CGVS eerste verzoeker, p. 8) en op 15 januari 2018 een kledingwinkel openden in een klein commercieel centrum in Plaza Concepcion in Santa Tecla. Op 17 november 2018 werden zij door twee bendeleden met een wapen bedreigd en werd hen opgedragen vanaf dan 100 dollar per maand te betalen (notities PO CGVS eerste verzoeker, p. 9). De bendeleden gaven eerste verzoeker een GSM waarop de bendeleden hem zouden bellen. Verzoekers besloten te stoppen met de winkel, gooiden de GSM in een afvalcontainer, verzamelden de kledij en gingen naar huis. De volgende dag ging eerste verzoeker samen met een buur met een pick-up truck de rest van hun spullen halen. Eerste verzoeker ging evenwel verder met het online verkopen van kleding en ging ook op een aantal publieke plaatsen kleding verkopen. Op 2 februari vonden zij een briefje onder de deur geschoven waarop staat dat ze hen gevonden hebben, dat ze vanaf nu 100 dollar per week moesten betalen en dat ze het bedrag onder een bloempot buiten moesten leggen. De volgende dag legden ze 100 dollar onder de bloempot en vertrokken heel vroeg 's morgens naar Talnique in la Libertad bij de zus van tweede verzoekster. Verzoekers waren van plan daar opnieuw te beginnen (notities PO CGVS eerste verzoeker, p. 10) maar toen de volgende dag de buurvrouw van tweede verzoeksters zus hen kwam waarschuwen dat bendeleden naar de nummerplaat van de auto hadden gekeken, besloten ze naar het huis van de moeder van tweede verzoekster te gaan in El Refugio in Ahuachapan. Daarna dienden ze op 7 februari 2019 een klacht in bij de politie van Chalhuapa (notities PO CGSV eerste verzoeker, p. 20). De politie zei dat er zoveel zaken zijn dat zij hen niet echt veel konden helpen en dat zij hen aanraadden om het land te verlaten (notities PO CGVS eerste verzoeker, p. 11). Verzoekers kochten hun vliegtickets op 21 februari 2019 en vertrokken op 18 maart 2019 uit El Salvador.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen verzoekers' verklaringen over hun problemen met de bende niet in twijfel worden getrokken maar dat wordt vastgesteld dat uit hun verklaringen en documenten blijkt dat zij veilig kunnen verblijven zowel bij de zus van tweede verzoekster in Talnique als in Ahuachapan bij de ouders van tweede verzoekster.

De Raad stelt vooreerst vast dat het door verzoekers neergelegde dreigbriefje met de hand is geschreven en een kopie betreft. De bewijswaarde hiervan is zeer relatief, nu de authenticiteit ervan niet kan worden vastgesteld en dergelijk document gemakkelijk kan worden aangemaakt. Verzoekers leggen daarnaast nog een kopie van de aanklacht neer bij de politie. Hoewel het administratief dossier hiervan geen vertaling bevat, kan uit de notities van het persoonlijk gehoor worden vastgesteld dat dit document

door verzoekers werd toegelicht en dat zij hierover werden bevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud. Waar in de bestreden beslissingen aangenomen wordt dat zij het voorwerp zijn geweest van afpersing toen zij in Santa Tecla woonde, wijst de Raad er op dat zij, hoewel zij sinds 15 januari 2018 fysieke winkel uitbaatten in Santa Tecla, pas in november 2018 door bendeleden voor eerst gecontacteerd, terwijl zij stellen dat iedereen in het commercieel centrum betaalde. Ter terechtzitting stellen verzoekers niet te weten waarom zij niet eerder door de bendeleden werden gecontacteerd. Dat zij als enige handelaars in het winkelcentrum gedurende 11 maanden ongemoeid werden gelaten door de bendeleden is weinig aannemelijk.

Daargelaten de vraag of verzoekers daadwerkelijk werden afgeperst, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij in Talnique of Achuachapan gevaar liepen omwille van hun vertrek uit Santa Tecla. Wat betreft hun verblijf in Talnique, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan kan worden besloten dat zij door dezelfde of een ander bende geïdентificeerd werden omwille van het gegeven dat zij uit Santa Tecla waren vertrokken. Verzoekers verklaren zelf dat zij geld onder een bloempot hadden achtergelaten voor de bende nadat zij het dreigbriefje hadden gevonden en daarna vertrokken waren. Dat zij amper twee dagen later zouden zijn geïdентificeerd in Talnique aan de hand van de nummerplaat van hun auto als de handelaars uit Santa Tecla die zouden zijn vertrokken, nadat zij 100 dollar hadden betaald, is weinig aannemelijk. Uit hun verklaringen blijkt dat het slechts een vermoeden van verzoekers betreft dat enkel is gebaseerd op hetgeen de buurvrouw aan tweede verzoeksters zus kwam vertellen. Nergens uit hun verklaringen blijkt dat zij persoonlijk werden bedreigd toen zij in Talnique waren en bovendien heeft eerste verzoeker ook slechts een vermoeden dat in de wijk van zijn schoonzus MS actief is (notities PO CGVS eerste verzoeker, p. 19). In de bestreden beslissingen wordt terecht gemotiveerd dat *"Betreffende een mogelijk verblijf in Talnique, haalt u wel aan dat uw auto werd gecheckt door bendeleden toen u bij uw schoonzus aankwam in Talnique op 3 februari 2019. Uit uw verklaringen blijkt echter dat het waarschijnlijk om een routinecontrole ging die bendeleden doen wanneer er iemand nieuw hun wijk binnenkomt. Het enige wat er immers plaatsvond, was dat bendeleden naar de nummerplaten keken en met hun GSM aan het bellen waren. U verklaart zelf dat jullie opvielen omdat jullie niet van de buurt waren, en dat ze moeten checken of u niet van een andere bende bent. Gevraagd of er een verband is tussen de afpersingsbrief en het checken van de auto de dag nadien verklaart u te denken van wel, maar u reikt geen concrete elementen aan die dit staven. U herhaalt enkel dat ze uw auto niet kenden en moesten bevestiging hebben over wie het ging. U vreesde wel dat de bendeleden die de nummerplaat checkten zouden beseffen dat het om u ging, die geweigerd had renta te betalen voor zijn kledingwinkel (notities persoonlijk onderhoud 1913903, p. 18-19), maar levert geen concrete elementen aan dat dit werkelijk het geval was. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dus dat de check van uw auto door bendeleden in Talnique waarschijnlijk om een routinecontrole ging. Het blijkt niet dat de bendeleden in Talnique u viseerden omdat u iemand was die renta had weigeren te betalen. Dat u vreesde dat bendeleden op basis van uw nummerplaat u zouden kunnen identificeren als iemand die weigerde renta te betalen lijkt bovendien straf, aangezien er een toch aanzienlijke afstand ligt tussen uw woning en de woning van uw schoonzus, met name 40 minuten rijden (notities persoonlijk onderhoud, p. 19). Het lijkt niet waarschijnlijk dat de bendeleden van Mara Salvatrucha in Talnique banden zouden hebben met de bendeleden die naar uw woonplaats kwamen of naar uw kledingwinkel. Na het incident met de nummerplaat waren er tot uw vertrek uit El Salvador geen aanwijzingen meer dat de bendes u of uw partner zochten (notities persoonlijk onderhoud 19/13902, p. 9)."* De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekers geen ernstig verweer voeren tegen deze motieven. Door louter te stellen dat zij na het verhuizen naar een andere wijk in de gaten werden gehouden; dat hun nummerplaat nagekeken werd en zij op die manier op de hoogte waren wie de verzoekende partij was en verder de verklaringen van eerste verzoeker hierover tijdens diens persoonlijk onderhoud bij het CGVS; slagen zij er geenszins in bovenstaande motieven te weerleggen. Immers hiermee brengen verzoekers evenmin concrete elementen aan waaruit kan blijken dat zij opgespoord werden door de bende en dat hetgeen de buurvrouw had opgemerkt meer was dan een loutere routinecontrole zoals wordt gesteld in de bestreden beslissingen.

Voorts stelt de Raad vast dat waar verzoekers beweren dat zij ook in Talnique gevaar liepen en vermoedden dat ze gelokaliseerd waren door de bende MS, zij tegelijk ook aangeven dat zij van plan waren zich in Talnique te vestigen om van daaruit hun handel verder te zetten.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers hun klacht indienden bij de politie toen zij reeds in Achuachapan woonden bij de ouders van tweede verzoekster en verklaren zij dat zij het adres van tweede verzoeksters zus in Talnique opgaven als officiële verblijfplaats *"omdat we dachten dat dat de officiële plaats ging zijn waar we gingen wonen, dat we vandaar niet meer gingen verhuizen, omdat ze vroegen wat ons officieel adres is"* (notities PO CGVS eerste verzoeker, p. 20). De Raad kan niet anders

dan vaststellen dat verzoekers zelf daarmee aangeven dat zij van mening waren dat zij in Talnique veilig waren, wat minstens een indicatie is van het feit dat zij zelf weinig belang hechtten aan het feit dat volgens de buurvrouw van tweede verzoeksters zus enkele bendeleden de nummerplaat van verzoekers aan het controleren waren en dus hun beweerde vrees voor de bendeleden in Talnique in belangrijke mate relativeert. De bestreden beslissingen motiveren dan ook op goede gronden dat *“Bovendien blijkt uit uw verklaringen en de aangifte bij de politie dat u zelfs na uw vertrek uit Talnique, ingegeven door angst voor de bendeleden die uw auto controleerden, toch nog steeds van plan was om zich daar te vestigen en uw woning er opnieuw op te starten. U diende klacht in de bij de politie op 7 februari 2019, dus vier dagen na uw vertrek uit Talnique en toen u al bij uw schoonfamilie in Ahuachapan verbleef, maar gaf nog toch het adres in Talnique op bij de politie. U verklaart hierover dat het plan was om een huis te huren of te kopen, en de winkel opnieuw te starten in Talnique. Ermee geconfronteerd dat dit vreemd is, omdat u verklaart uit angst voor de bende bij uw zus te zijn vertrokken, zegt u nooit te hebben gedacht zich werkelijk te vestigen in Ahuachapan en dat u wel van plan was om terug te keren naar uw schoonzus. U had wel angst en was paranoïde door de check van uw nummerplaat maar u wou uw kledingzaak er opnieuw vestigen, omdat het dichterbij San Salvador was dan Ahuachapan (notities persoonlijk onderhoud 1913903, p. 21). Uit het geheel aan uw verklaringen blijkt dus dat u zelf steeds de intentie had om terug te keren naar Talnique, zelfs na het incident met de nummerplaat. U wou er zelfs uw kledingzaak, die de aanleiding vormde tot de afpersing, herstarten. Uw verklaringen geven bijgevolg aan dat u bij terugkeer naar El Salvador veilig in Talnique kan verblijven.”* De Raad stelt vast dat verzoekers deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laten en neemt deze motieven over in dit arrest.

Tenslotte stelt de Raad vast dat uit verzoekers' verklaringen ook niet kan blijken dat zij problemen kenden in Ahuachapan waar zij nog meer dan een maand bij de ouders van tweede verzoekster verbleven voor hun vertrek uit El Salvador. Hierover stellen de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende: *“U verliet Talnique voor Ahuachapan omdat het een verder gelegen gebied is waarvan u dacht dat u er veilig ging zijn (notities persoonlijk onderhoud 19/13903, p. 10). Het is een dunbevolkte zone waarvan u niet weet welke bende er actief is, wel dat deze bende in de meer hoger gelegen delen verborgen activiteiten doet (notities persoonlijk onderhoud 19/13903, p. 21). U verliet het huis, dat heel groot is, niet tijdens uw periode in Ahuachapan en kende er geen problemen (notities persoonlijk onderhoud 19/13903, p. 11). Uw partner verklaart dat jullie in Ahuachapan wel bang waren dat de bende jullie er kon vinden, omdat de huizen er ver uit elkaar liggen en de bendes erg gestructureerd zijn en gemakkelijk iemand kunnen terugvinden. Dit lijkt echter weinig waarschijnlijk, aangezien ze zelf toegeeft dat er geen permanente bendeaanwezigheid is in de woonplaats van haar ouders. Er komen enkel regelmatig bendeleden de zone binnen om mensen te overvallen en bestelen (notities persoonlijk onderhoud 19/13902, p. 9). Uit de verklaringen van uzelf en uw partner blijkt dat er in Ahuachapan geen gestructureerde bendeaanwezigheid is en dat jullie daar veilig konden verblijven. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat jullie bij terugkeer naar El Salvador niet opnieuw in veiligheid in Ahuachapan zouden kunnen verblijven. Uw familie en de familie van uw partner kenden geen problemen sinds jullie vertrek uit El Salvador (notities persoonlijk onderhoud 1913903, p. 6, notities persoonlijk onderhoud 1913902, p. 5), hetgeen bevestigt dat er geen bendeleden naar jullie op zoek zijn in Talnique of Ahuachapan. U verklaart op het einde van het persoonlijk onderhoud dat u nergens hebt om naar toe te gaan, ook niet bij uw schoonouders of schoonzus (notities persoonlijk onderhoud 19/13903, p. 23), maar hebt dit op geen enkel moment tijdens het gehoor gestaafd met concrete argumenten.”* De Raad stelt vast dat verzoekers ook deze pertinente motieven van de bestreden beslissingen ongemoeid laten en neemt deze derhalve over in dit arrest.

Verzoekers betoog dat zij initieel niet van plan waren om hun land te verlaten en dat ze het er economisch goed hadden, maar dat zij geen andere keuze hadden om El Salvador te verlaten omdat ze beseften dat ze op geen enkel ogenblik veilig zouden zijn, ongeacht waar in El Salvador nadat de politie hen vertelde dat zij hen niet zullen kunnen beschermen en hen adviseert om het land te verlaten, kan het oordeel van de Raad niet ombuigen, nu zij daardoor bovenstaande vaststelling dat zij geen problemen hadden met bendes in Talnique en Ahuachapan, geenszins weerleggen. *In casu* blijkt uit hun verklaringen immers dat zij zich zelf wilden vestigen in Talnique en er een nieuwe handelsactiviteit starten terwijl uit het bovenstaande is gebleken dat zij niet aantonen dat zij bendegerelateerde problemen hadden in beide departementen.

Dat de politie hen aanraadde om het land te verlaten is een blote bewering die zij nergens staven en het gebrek aan overheidsbescherming is slechts relevant indien verzoekers aannemelijk maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aantonen. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat dit niet het geval is.

Ook de overige door verzoekers neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij het oordeel van de Raad kunnen ombuigen. Verzoekers paspoorten tonen hun identiteit en nationaliteit aan, welk niet worden betwist. Het visitekaartje van de winkel, de foto's van de winkel en de printscreens van de winkel tonen aan dat zij een kledingwinkel uitbaatten, wat ook niet wordt betwist in de bestreden beslissingen. De nieuwsberichten die door verzoekers werden neergelegd bevatten, blijkens de bestreden beslissingen, algemene informatie over de veiligheidssituatie in de plaatsen waar zij hebben verbleven in El Salvador maar hebben verder geen betrekking op de door verzoekers aangevoerde vervolgingsfeiten.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

7.3. In zoverre verzoekers zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken in Talnique en Achuachan op grond van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Verzoekers tonen verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Verder stellen de bestreden beslissingen op goede gronden met betrekking tot het reëel risico op ernstige schade omwille van het verblijf van verzoekers in het buitenland het volgende: “Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald. Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ,

C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen. **Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden.** Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet." De Raad stelt vast dat verzoekers deze motieven van de bestreden beslissingen die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet betwisten en neemt deze over in zijn arrest.

Voor zover verzoekers een reëel risico op ernstige schade pogen aan te tonen door te stellen dat door de coronacrisis de situatie in El Salvador helemaal dreigt te ontsporen, zij geen werk zullen hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen en daardoor geen menswaardig leven zullen kunnen leiden, wijst de Raad er op dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat *ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40. Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in

zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Verzoekers tonen niet aan dat de socio-economische situatie in El Salvador het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. Waar verzoekers wijzen op de impact van de coronacrisis, volstaat het op te merken dat deze niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)).

7.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie *“COI Focus Salvador Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR Eligibility Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 15 juli 2019, p. 7-11; *“COI Focus Salvador Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De door verzoekers geciteerde artikelen op de website van The Guardian en Foreign Policy van november 2019 kunnen niet tot een ander besluit leiden. Beide artikelen beschrijven de wortels van het bendegeweld, de aard en omvang van dit geweld, de financieringswijzen van de bendes, alsook de manier waarop zij het dagelijkse leven in sommige wijken controleren, maar voegen als dusdanig niets nieuws toe aan de landeninformatie waarop de beslissingen van de verwerende partij zijn gebaseerd en laten niet toe te besluiten dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

8. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET